

да знаешъ, какъ да ме зачиташъ. А сега прощавай!

Дигамъ глава гордо. Съ пратеника тръгвамъ.

Пристигахме скоро въ школото на царя. Тамъ сварвамъ чедата на виднитъ псета. Като ме съзрѣха, зашепнаха тихо: „Поета, поета!“

Самъ царьтъ ме среща. Азъ мусепокланямъ.

— Благодаря, царю, за честта голѣма. За мене по-драга отъ тази служба нѣма. Но тѣсно е тука, о царю честити, за мойта наука. Вѣнка на открито трѣбва да излѣзятъ мойтъ ученици. И волни да бждатъ като горски птици. По дворъ и градини, въ гори и долини да тичатъ, да скачатъ. Съ мене да играятъ. И азъ ще ги уча що трѣбва да знаятъ. Тука ще се връщатъ всички изгладнѣли. Та ядене царско за вечеръ гласете!

И царьтъ знакъ дава:

— Да бжде, поете!

И радостъ голѣма тогава настава. На възбогъ ме дигатъ мойтъ ученици, и скачатъ и викатъ:

— Учителю драги, живѣ и здравъ бжди ни! По-скоро навѣнка! По-скоро води ни въ царскитѣ градини!

Но единъ гласъ страшенъ най-силно крещѣше:

— Навѣнка! Навѣнка!

И азъ се събудихъ.

Готвачката Деша викаше сърдито:

— Вѣнка, вѣнка, вѣнка! Легналь ми въ леглото! Ахъ, Джавако проклети!

И тя ме изрита. Но азъ ѝ прощавамъ. Чेतя знае само да пържи кюфтета. Затова тѣй грубо съня ми прекжсна. Но отъ туй той още по-сладкъ ми стана. И азъ ще го помня, докато живѣя.

Джавъ Кжсоопашковъ
учителъ придворень, поетъ неуморень

